

Åbningstale

Karen J. Klint, formand for Folketingets sundheds- og forebyggelsesudvalg

Karen Klint åbner dette Årskursus med en opfordring til demenskoordinatorerne om, at vi som fagpersoner skal kæmpe for de svage borgere, vi arbejder for – at vi gør politikerne opmærksomme på, hvilke behov vi støder på i det daglige arbejde: ”Det danske sundheds- og socialvæsen var ikke nået til, hvor vi er i dag, hvis ikke der var nogen, der havde råbt op og kæmpet for forbedringer”.

Karen Klint har siddet i Folketinget i 16 år. Før det arbejdede hun 30 år på det socialfaglige område. Hun har bl.a. været visitorator til de tidligere amtsplejehjem, voldskonsulent for alle sociale tilbud i Vejle Amt og centerleder. Hun slår fast, at hun ikke har glemt den etik og det menneskesyn, hun dengang blev uddannet til at arbejde efter.

Et aldrende samfund

De politiske udfordringer i dag er efter Karen Klints opfattelse især afledt af befolkningens sammensætning. Der bliver født færre børn, unge er sent selvforsørgende, og levealderen er stigende. I forhold til det lave fødselstal, kompenserer vi ikke som Sverige ved at have åbne grænser. Unge mennesker kommer sent på arbejdsmarkedet,

”I er dygtige, jeres ansatte er dygtige, men får de lov at bruge deres faglighed? Er der tid til det? Eller er tiden så knap, at fagligheden kommer i spil sammen med andre værktøjer, så som brug af begrænsninger i selvbestemmelsesretten for at forebygge ulykker?”

Karen J. Klint, formand for Folketingets sundheds- og forebyggelsesudvalg

hvorfor Folketinget i enighed har hævet folkepensionsalderen. Samtidig er der mange unge, som ikke begynder på en anden uddannelse efter Folkeskolen, men går på offentlig forsørgelse. Disse faktorer skaber tilsammen et aldrende samfund, hvor det bliver en fremtidig udfordring at få tilstrækkelig arbejdskraft f.eks. indenfor social- og sundhedssektoren.

Værdighed og unikke personligheder

Med hensyn til den høje levealder påpeger Karen Klint, at mange ældre generelt klarer sig godt: Alle er borgere, få er patienter. Men hun fremhæver, at der er ulighed i, hvem der lever længst – og bedst. Det vigtigste i forhold til ældreomsorg er værdighed, såvel på det personlige som på det faglige plan.

Med baggrund i sine egne erfaringer slår Karen Klint fast, at vi er alle unikke personer - sådan fødes vi, og sådan vokser vi op, men hvordan ser det ud i alderdommen? Velfærdsteknologien vil overtage nogle funktioner, men har vi de rette vilkår til at udnytte det bedste heraf? Er det sådan, at det personlige præg ikke bliver tilgodeset på plejehjem, hvor f.eks. neglelak og læbestift bliver erstattet af elastikbukser, så bleskift bliver lettere?

Inhabile patienter

Karen Klint kommer til sidst ind på de problemer, der er i forhold til inhabile patienter. I tal er det ikke mange, det drejer sig om, men det er svære spørgsmål: ”Jeg har ikke lyst til, at ældre kan tvangsbehandles i eget hjem – lige fra insulinbehandling, til tabletter, der knuses og gemmes i yo-

ghurt og smerteplastre, der sættes på ryggen, så de ikke kan pilles af. Jeg erkender problemerne både fagligt og personligt. Jeg har arbejdet i det felt i mange år. Hvad er bedst? Love og regler eller mere tid til medarbejderne?”

Dette spørgsmål fører til et spørgsmål fra salen, om det sidste - mere tid - overhovedet er en mulighed? Karen Klint svarer, at vi må fodre politikerne med viden om, hvordan forholdene er. Det er medarbejderne, der kender dagligdagen. De forhold, vi har i dag, er udviklet på baggrund af tidligere medarbejderes kampe for bedre forhold.